

[Udenrigsministeren]

Når hr. Stinus siger om det kommende danske medlemskab af FNs sikkerhedsråd, at han er enig i, at der ikke skal føres dansk demonstrationspolitik i sikkerhedsrådet, og når han så yderligere opfordrer regeringen til at styrke FN-systemet gennem vort medlemskab, herunder støtte generalsekretærens bestræbelser på at øge sikkerhedsrådets arbejdsfelt, så er jeg ganske enig med hr. Stinus, og jeg er glad for hr. Stinus' bekræftelse af, at vi ikke skal føre dansk demonstrationspolitik i sikkerhedsrådet. Det var for øvrigt, hvad jeg ventede at høre fra det radikale venstre med de fornemme traditioner, dette parti har på FN-politikens område.

Hr. Stinus var mere konkret inde på spørgsmålet om behandlingen af det sydafrikanske spørgsmål i sikkerhedsrådet. Jeg kan ganske bekræfte over for hr. Stinus, at havde Danmark været medlem, da man behandlede de resolutionsforslag, som netop er blevet vedtaget, så havde Danmark selvsagt stemt for. Naturligvis havde vi stemt for, og vi havde også talt for, at der skulle gøres mere.

Det, det er værd at lægge mærke til i de eksempler, hr. Stinus nævner her, er, at det er enighed, der er væsentligt i sikkerhedsrådsarbejdet, og det er jo også en slags enighed, man opnår, når der er nogle, der accepterer at undlade at stemme i sikkerhedsrådet i stedet for at bruge deres veto. Her er der altså arbejdet for og nået nogle situationer med denne form for enighed, og derfor bliver sikkerhedsrådet effektivt. Det er præcis det, vi vil virke for, når Danmark bliver medlem af sikkerhedsrådet, hvor demonstrationspolitik i netop denne forbindelse ville have været at lægge forslag frem, om hvilke man på forhånd vidste, at de ikke ville kunne komme igennem sikkerhedsrådet, forslag, som man for øvrigt ved at de direkte berørte afrikanske lande ikke ønsker at se lagt frem, når de alligevel ikke kan blive vedtaget.

Hr. Stinus var også inde på spørgsmålet om Centralamerika og opfordrede os til at fastholde engagementet i Mellemamerika, også gennem EPS, og hr. Stinus spørger mere konkret, hvilken opfølgning af San José-mødet, der kan blive tale om. Opfølgningen af San José-mødet er for tiden under overvejelse inden for de ti og i kommunitær regie, og det er nok for tidligt at sige noget om, hvilke skridt der konkret kan tages, og i givet fald hvornår.

Inden for det europæiske politiske samarbejde skal det nu bl.a. nærmere overvejes, hvordan den politiske dialog med de mellem-amerikanske lande og Contadorgruppen bedst kan videreføres og gerne lægges i lidt fastere rammer. Vi må også til sin tid, når enighed om Contadoraakten er blevet opnået, overveje, hvordan de ti på bedst mulige måde kan markere deres støtte til denne aftale. I EF-regie skal Kommissionen nu i gang med forberedende drøftelser med de mellem-amerikanske lande om indgåelse af en rammeaftale vedrørende økonomisk samarbejde, og når disse forberedende drøftelser er blevet ført tilstrækkelig langt frem, så må samarbejdets nærmere indhold på ny overvejes i rådsregie. Jeg kan sige til hr. Stinus, at opfordringen til at fastholde engagementet vil vi selvsagt følge.

Hr. Lasse Budtz var også inde på Mellemamerika og sagde, at han var imponeret over, at man afholder valg i Nicaragua nu. Jeg ved ikke, hvor imponeret jeg er, når jeg ser, hvor mange af oppositionspartierne der har fundet, at betingelserne for at deltage i valgkampen var rimelige nok til, at de ville deltage. Det havde efter regeringens opfattelse nok været ønskeligt, også for Nicaragua selv, om man havde udskudt dette valg, indtil man kunne afholde et valg, der med større rimelighed kunne siges at give befolkningen i Nicaragua en mulighed for at markere, hvad den rent faktisk ønsker.

Hr. Lasse Budtz var også inde på Tyrkiet, hvor han sagde, at Tyrkiet fortsat ikke er et demokrati, og spurgte, hvad regeringen agter at gøre ved det.

Vi havde jo en forespørgselsdebat her i tinget i marts vedrørende Tyrkiet, og som jeg allerede sagde dengang, er det regeringens opfattelse, at den klagesag, Danmark sammen med Frankrig, Holland, Norge og Sverige har anlagt mod Tyrkiet ved Den europæiske Menneskerettighedskommission i Strasbourg, er det mest hensigtsmæssige og virkningsfulde middel til at lægge pres på Tyrkiet med henblik på at genoprette respekten for menneskerettighederne. Det er forudsætningen for, at vi kan opnå det, som formentlig alle i dette ting ønsker, nemlig en endelig normalisering af forholdet imellem Tyrkiet og det demokratiske Europa. Det er således regeringens håb, at den påbegyndte realitets-